अयुद्धे हि यदा पश्येन्न किंचिद्धितमात्मनः ।
युध्यमानस्तदा प्राज्ञो म्रियते रिपुणा सह ॥ १६१ ॥
जये वा लभते लक्ष्मीं मृते वापि सुराङ्गनां ।
क्षणविध्वंसिनः कायाः का चिन्ता मरणे रणे ॥ १६२ ॥

5 प्रकाशं । भो मित्र कथय कथमसौ मया जिघांसुरिति ज्ञातव्यः । दमनको ब्रूते । यदासौ पिङ्गलकः समुन्नतलांगुल उन्नतचरणो विवृतास्यस्त्वां पश्यति तदा त्वमपि स्वविक्रमं दर्शयिष्यसि ।

यतः । बलवान् अपि निस्तेजाः कस्य नाभिभवास्पदं ।
निःशङ्कं धीयते लोकैः पश्य भस्मचये पदं ॥ १६३ ॥

10 किंतु सर्वमेतत् सुगुप्तमनुष्ठातव्यं । नो चेन्न त्वं नाहमिति । एवमुक्त्वा दमनकः करटकसमीपं गतः । करटकेनोक्तं किं निष्पन्नं । स आह । निष्पन्नोऽयमन्योन्यभेदः । करटको ब्रूते । कः संदेहः ।

यतः । बन्धुः को नाम दुःस्थानां कुप्येत् को नातियाचितः ।
को न तृप्यति वित्तेन कुकृत्ये को न पण्डितः ॥ १६४ ॥

15 अन्यच्च । दुर्वृत्तः क्रियते धूर्त्तैः श्रीमान् आत्मविवृद्धये ।
किं नाम खलसंसर्गः कुरुते नाश्रयाशवत् ॥ १६५ ॥

यतः । सद्भावप्रतिपन्नानां वञ्चने का विदग्धता ।
अङ्कमारुह्य सुप्तं हि हत्वा किं नाम पौरुषं ॥ १६६ ॥

ततो दमनकः पिङ्गलकसमीपं गत्वा देव समागतोऽसौ पापाशयस्ततः

20 सज्जीभूय स्थीयतामित्युक्त्वा पूर्वोक्तमाकारं कारयामास । अथ संजीवकोऽप्यागतः सन् तथाविधं विकृताकारं सिंहं दृष्ट्वा स्वानुरूपं विक्रमं चकार । ततस्तयोर्महाहवे वृत्ते संजीवकः सिंहेन व्यापादितः । अथ पिङ्गलकः